

Майчината обич е по-силна от смъртта

Въз нашта градъ, презъ пролѣтъта, преди 2—3 години, съзнатието бѣ много шедро и обилно силеше топлина. Къщата, въ която живѣше леля Мила бѣ нѣкога си запустѣла. Тѣй се чинеше на инозина, която я познаваха и предугаваха, че се е случило нѣщо необичайно, ако не я видятъ на пикната арета, поне на прозореца, конрайки се въ лицето на всяка малка минувачка и пречища впечатление на всички забелязали я — че търси нѣкого...

И наистина леля Мила боледуваше... Отъ изпитото ѝ лице, отъ немощието ѝ и движението се виждаше, че болестта ѝ е тежка.

Лѣкаритѣ, които я преглеждаха, па даже и случайниотѣ посетители казваха, че тя не ще преживѣе дълго — накаръ че всички близки не позволяваха така инсиль да ѝ е гостенка.

И имаше защо — леля Мила бѣ силна на синоветѣ и дъщеритѣ си, като добродушна майка, а на всички други, като добра и милостива.

Боледуването ѝ продължи повече отъ колкото оценяваха лѣкаритѣ — и никога тя не промѣли за нѣщата, която терзавше и безъ това изключително и отъ физически болки, тѣло. Въ самото начало на болестта, когато имаше все още сили, при всички обичайни шумѣ или отгваране на аретата, тя инстинктивно издигаше своята глава, послѣдваше къ-къ пречища шумѣ или прескачащия прага на нейната стая, посетителъ възраше се, за да сложи бивно своята глава върху улегналата отъ тежестта на главата и въздишницата.

Това напрегане ѝ струваше много. Якаваше се отъ-къ, който я тоувше, като запалена вошница... и следъ това — благостъ ѝ погледъ угасваше...

Презъ единъ отъ тѣх пролѣтки, топли дни, се почувства неочаквано движението около

къщата на леля Мила — децата ѝ тичаха, спрѣха се последователно нѣколко фойтона и отъ тѣхъ слѣдѣха зора съ чанти — отправайки се съ бързи крачки къмъ къщата на нѣщата ѝ.

Тѣх посетители бѣха лѣкари — следъ прегледа тѣ завеха на домашниотѣ ѝ, че не ще бъде нѣма до края на деня.

Голѣна бѣ уплахата между бащата и децата, които виждайки, че не ще ѝ се помогне, зеобичайно умирощата...

Тоя шумѣ, който създаде уплахата ѝ, като че пробуди леля Мила... протвори очи, протегне ръце и съ млада, болезнено ти по-вика: Елате... и добави за да я разбератъ — Люба...

Въ тоя именно моментъ скрито се почувша на входната арета. Дошелъ бѣ раздавача. Той връчи телеграма.

Прочетѣха я съ висока гласъ:

„Днесъ получихъ разрешение отъ директора на училището, Следъ 2 дни присиганъ Люба“.

Любка бѣ най-малката дъщеря на леля Мила — ученичка въ Цариградъ — Робертъ колежъ.

— — — — —
Безъ да има видима причина — и безъ да е дошло време за ваканция, нѣн не бѣ известно половинието на майка ѝ. Тя, по силата на нѣкакво предчувствие, бѣ пожелала да изиска разрешение отъ дирекцията на училището за да види майка си — която чувстваше предъ себе си презъ цялото демоношието...

Болната придоби по голѣмъ животъ, може би отъ това, че чу нѣшто на малката си дъщеря — и нейниотѣ изсъзнали жълто оцаветени страни, добави руменень отенкъ...